

KAZICIEL (2) *sb m*

a oraz *e jasne*.

sg N kaziciel (1). \diamond *pl N* kazicielowie (1), [kaziciele].

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVI w.

Ten, kto wyrządza szkodę, psuje, niszczy; Turca, vastator Mącz; confector, contritor, corruptor, perditor, tritor Cn (2) : Turca etiam significat vastatorem, Pułtońszyciel/ Káziciel. Mącz 470a; [Pátrzażyze/ iáko ci džíseyfzy kázíciele nowi [= heretycy]/od náuki y żywotá Ianá świętego dáleko odftąpili WujPosN 1584 249 (Linde)].

Tłumaczenie hebrajskiego słowa „chowel” (1): Nohámá/ tłumaczy fię wdzięczna/ zaś Chowelim kázicielowie BudBib I 465b marg.

Synonimy: gubiciel, pustoszyciel.

Cf [KAZIEDLNIK], KAŻCA, SKAŻCA

KW